

In The Manner Of G.S. - Poem by Giorgos Seferis

On Pelion among the chestnut trees the Centaur's shirt
slipped through the leaves to fold around my body
as I climbed the slope and the sea came after me
climbing too like mercury in a thermometer till we found the mountain waters.
On Santorini touching islands that were sinking
hearing a pipe play somewhere on the pumice stone
my hand was nailed to the gunwale by an arrow shot suddenly
from the confines of a vanished youth.
At Mycenae I raised the great stones and the treasures of the house of Atreus
and slept with them at the hotel 'Belle Helene de Menelas';
they disappeared only at dawn when Cassandra crowed,
a cock hanging from her black throat.
On Spetses, Poros, and Mykonos the barcaroles sickened me.

What do they want, all those who say they're in Athens or Piraeus?
Someone comes from Salamis and asks someone else whether
he 'originates from Omonia Square? '
'No, I originate from Syntagma, ' replies the other, pleased;
'I met Yianni and he treated me to an ice cream.'
Meanwhile Greece is travelling
and we don't know anything, we don't know we're all sailors out of work,
we don't know how bitter the port becomes when all the ships have gone;
we mock those who do know.

Strange people! they say they're in Attica but they're really nowhere;
they buy sugared almonds to get married
they carry hair tonic, have their photographs taken
the man I saw today sitting against a background of pigeons and flowers
let the hands of the old photographer smoothe away the
wrinkles left on his face by all the birds in the sky.

Meanwhile Greece goes on travelling, always travelling
and if we see 'the Aegean flower with corpses'
it will be with those who tried to catch the big ship by swimming after it
those who got bored waiting for the ships that cannot move
the ELSI, the SAMOTHRAKI, the AMVRAKIKOS.
The ships hoot now that dusk falls on Piraeus, hoot and hoot, but no capstan moves,
no chain gleams wet in the vanishing light,
the captain stands like a stone in white and gold.

Wherever I travel, Greece wounds me,
curtains of mountains, archipelagos, naked granite.
They call the one ship that sails AGONY 937.

Όπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει

Στο Πήλιο μέσα στις καστανιές το πουκάμισο του Κενταύρου
γλιστρούσε μέσα στα φύλλα για να τυλιχτεί στο κορμί μου
καθώς ανέβαινα την ανηφόρα κι η θάλασσα μ' ακολουθούσε
ανεβαίνοντας κι αυτή σαν τον υδράργυρο θερμομέτρου
ως που να βρούμε τα νερά του βουνού.

Στη Σαντορίνη αγγίζοντας νησιά που βουλιάζαν
ακούγοντας να παίζει ένα σουραύλι κάπου στις αλαφρόπετρες
μου κάρφωσε το χέρι στην κουπαστή
μια σαΐτα τυναγμένη ξαφνικά
από τα πέρατα μιας νιότης βασιλεμένης.

Στις Μυκήνες σήκωσα τις μεγάλες πέτρες και τους θησαυρούς των Ατρείδων
και πλάγιασα μαζί τους στο ξενοδοχείο της "Ωραίας Ελένης του Μενελάου".
Χάθηκαν μόνο την αυγή που λάλησε η Κασσάνδρα
μ' έναν κόκορα κρεμασμένο στο μαύρο λαιμό της.
Στις Σπέτσες στον Πόρο και στη Μύκονο
με χτίκιασαν οι βαρκαρόλες.

Τι θέλουν όλοι αυτοί που λένε
πως βρίσκονται στην Αθήνα ή στον Πειραιά;
Ο ένας έρχεται από Σαλαμίνα και ρωτάει τον άλλο μήπως "έρχεται εξ Ομονοίας"
"Όχι έρχομαι εκ Συντάγματος" απαντά κι είν' ευχαριστημένος
"βρήκα το Γιάννη και με κέρασε ένα παγωτό".
Στο μεταξύ η Ελλάδα ταξιδεύει
δεν ξέρουμε τίποτε δεν ξέρουμε πως είμαστε ξέμπαρκοι όλοι εμείς
δεν ξέρουμε την πίκρα του λιμανιού σαν ταξιδεύουν όλα τα καράβια,
περιελάμε εκείνους που τη νιώθουν.

Παράξενος κόσμος που λέει πως βρίσκεται στην Αττική
και δε βρίσκεται πουθενά.
Αγοράζουν κουφέτα για να παντρευτούνε
κρατούν "σωσίτριχα" φωτογραφίζονται.
Ο άνθρωπος που είδα σήμερα καθισμένος σ' ένα φόντο με πιτσούνια και με λουλούδια
δέχουνταν το χέρι του γέρο φωτογράφου να του στρώνει τις ρυτίδες
που είχαν αφήσει στο πρόσωπό του
όλα τα πετεινά τ' ουρανού.

Στο μεταξύ η Ελλάδα ταξιδεύει ολοένα ταξιδεύει
κι αν "ορώμεν ανθούν πέλαγος Αιγαίον νεκροίς"
είναι εκείνοι που θέλησαν να πιάσουν το μεγάλο καράβι με το κολύμπι
εκείνοι που βαρέθηκαν να περιμένουν τα καράβια που δεν μπορούν να κινήσουν
την ΕΛΣΗ τη ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ τον ΑΜΒΡΑΚΙΚΟ.

Σφυρίζουν τα καράβια τώρα που βραδιάζει στον Πειραιά
σφυρίζουν ολοένα σφυρίζουν μα δεν κουνιέται κανένας αργάτης
καμμιά αλυσίδα δεν έλαμψε βρεμένη στο στερνό φως που βασιλεύει
ο καπετάνιος μένει μαρμαρωμένος μες στ' άσπρα και στα χρυσά.

Όπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει
παραπετάσματα βουνών αρχιπέλαγα γυμνοί γρανίτες...
το καράβι που ταξιδεύει το λένε ΑΓΩΝΙΑ 937